

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 144/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., Taliansko, zastúpeného advokátkou JUDr. D. H., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 3 ods. 2, čl. 4, čl. 9 ods. 1 a 3, čl. 10 ods. 2 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17 CoP 1/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2007 doručená sťažnosť M. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 3 ods. 2, čl. 4, čl. 9 ods. 1 a 3, čl. 10 ods. 2 a čl. 18 ods. 1

Dohovoru o právach dieťaťa v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 17 CoP 1/2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je taliansky štátny občan, ktorý sa v roku 1993 zoznámil so žalovanou. Po dvoch rokoch spolužitia sa im narodil maloletý syn M. (ďalej len „maloletý syn“), ktorý má slovenské aj talianske štátne občianstvo. Sťažovateľ a žalovaná sa v roku 2001 rozišli a maloletý syn na základe ústnej dohody býval u žalovanej s tým, že sťažovateľ ho bude pravidelne a často navštevovať. V lete v roku 2006 na dovolenke v T. maloletý syn sťažovateľovi oznámil, že chce ostať žiť s ním v T. a nechce sa vrátiť na Slovensko k žalovanej. Maloletý syn sa podľa sťažovateľa vyjadril, že si radšej vezme život, akoby mal „žiť taký život“. Sťažovateľa to viedlo k tomu, aby si následne vybavil všetky formálne záležitosti týkajúce sa života v T. tak, aby tam mohol žiť so svojím maloletým synom. Zároveň uplatnil na súde v T. a v Slovenskej republike právo zveriť syna do svojej starostlivosti. Počas konania mu žalovaná bránila v kontakte s maloletým synom, čo sťažovateľ vnímal ako dosiahnutie pretrhnutia silného puta, ktoré bolo medzi ním ako otcom a maloletým synom. Vzhľadom na vzniknutý stav podal sťažovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) rozhodol, že matka maloletého syna je povinná zdržať sa akéhokoľvek konania smerujúceho k jeho vyšetreniu znalcom z odboru pedopsychológie. Okresný súd tento návrh zamietol a sťažovateľ podal proti nemu odvolanie. Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil.

Neupravenie sťažovateľovho osobného a telefonického styku s jeho maloletým synom založil podľa sťažovateľa stav odmietnutia ochrany oprávnených práv a záujmov sťažovateľa, teda *denegatio iustitiae*. Tento zásah vníma sťažovateľ ako zásah do ním označených ústavných práv.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv a aby zrušil napádané rozhodnutie krajského súdu a vrátil vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa domáha aj primeraného finančného zadosťučinenia a priznania trov právneho zastúpenia .

II.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 344/06).

Sťažovateľ ako otec sa domnieva, že krajský súd tým, že vydal uznesenie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu, porušil označené ústavné práva tak, že nezabezpečil v súlade s jeho návrhom styk jeho maloletého syna s ním. Odôvodnenie krajského súdu je pritom vzhľadom na zistený skutkový stav a následné právne zdôvodnenie plne zlučiteľné s ústavnými garanciami spravodlivého rozhodovania. Právne posúdenie veci je v judikatúre všeobecných súdov charakterizované ako činnosť súdu spočívajúca v podradení skutkového stavu pod skutkovú podstatu právnej normy so záverom, či sa právo priznáva, resp. komu sa právo priznáva. Ústavný súd posudzuje podľa čl. 127 ústavy zásah do základných práv, ale neposudzuje už právne závery všeobecných

súdov. Avšak ústavný súd je predovšetkým súdom ústavného práva, nikdy nie práva obyčajného, resp. podústavného alebo dokonca práva skutkových okolností. Sťažnosťou sťažovateľ zasahuje do prehodnocovania skutkových okolností a navyše polemizuje so záverom krajského súdu o možnosti rozhodnúť o predbežnom opatrení v súlade s jeho návrhom tak, že poukazuje na možnosť právneho uvažovania v intenciách ústavne konformného výkladu. Úlohou sťažovateľa nie je formulovať závery a ústavne východiská pre výklad danej právnej normy a podradzovať tento výklad pod skutkové okolnosti svojho prípadu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že ako súdny orgán ochrany ústavnosti sa zameriava na aplikáciu ustanovení ústavného poriadku a v tomto zmysle sa zameriava len na súlad ústavných princípov s aplikáciou právnych noriem orgánmi štátu. V tomto zmysle nie je možné, aby ústavný súd prehodnocoval už raz vyslovený právny názor všeobecnými súdmi, ale musí vždy ako orgán ochrany ústavnosti viazaný petitom sťažovateľa posudzovať zásah a intenzitu (resp. spôsob) porušenia označených základných práv a slobôd.

Pri posudzovaní predmetnej sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou dospel k záveru, že označené ústavné práva nemohli byť nijako rozhodnutím krajského súdu porušené alebo inak oslabené. Ústavný súd sa sústredil práve na otázku ústavnosti upravenia sťažovateľových rodičovských práv v spojitosti s ochranou pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne, a tak isto nemožno povedať, že nie je v súlade ústavnými princípmi. Rozhodnutie všeobecného súdu poskytuje dostatočne logické zdôvodnenie právneho názoru súdu v súlade účinnými právnymi normami a taktiež skutkových zistení, ktoré viedli súd k práve takémuto rozhodnutiu a odôvodneniu. Ústavný súd poznamenáva, že z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že obsahom pozitívneho záväzku štátu vo vzťahu k právam a slobodám občana je povinnosť podniknúť opatrenia na ochranu práv, ktoré v ústave priznal občanovi, ale súčasťou pozitívneho záväzku nie je povinnosť dosiahnuť výsledok, ktorý občan žiada od štátu (II. ÚS 8/96, I. ÚS 4/02, IV. ÚS 291/07). Z takejto argumentácie vyplýva tiež to, že namietané porušenie ústavných práv uvedených v Dohovore o právach dieťa nemohli nijako zasiahnuť ústavné záruky sťažovateľa.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré v nej sťažovateľ nastolil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008